

Sygn. akt IV U 1861/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Kurowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 października 2016 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

/-/ SSO B. Kurowska

Sygn. akt IV U 1861/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 27 października 2016r. znak: (...) odmówił M. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i komisja lekarska uznały wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. R., urodzony dnia (...) z zawodu elektryk, w dniu 01 maja 2011r. uległ wypadkowi przy pracy. Wówczas zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku sprzedawcy (...). Decyzją z dnia 02 lipca 2013r.

organ rentowy przyznał skarżącemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 01 maja 2011r.

(dowód : akt ZUS plik I)

Decyzją z dnia 24.10.2012r. organ rentowy, w związku z wnioskiem z dnia 08.08.2012r. przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13.11.2011r. do 08.08.2012r. oraz od 09.08.2012r. do 31.08.2012r. w związku z wypadkiem przy pracy.

(dowód: akta ZUS plik III)

Po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 08.03.2016r., decyzją z 13 czerwca 2016r., organ rentowy odmówił mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu pogorszenia stanu zdrowia w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 01 maja 2011r.

(dowód: akta ZUS plik IV)

W dniu 30 czerwca 2016r. wnioskodawca złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zarówno Lekarz Orzecznik (po uzyskaniu konsultacji lekarza neurologa) jak i Komisja Lekarska, po rozpoznaniu stanu po leczeniu operacyjnym dyskopatii lędźwiowej L4-L5-S1 w 2012r. bez zespołu korzeniowego, z zespołem bólowym w wywiadzie, nie stwierdzili u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

(dowód: akta ZUS plik V, dokumentacja orzeczniczo-lekarska ZUS).

Na podstawie powyższego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zaskarżoną decyzją odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującego. Wymagała ona wiadomości specjalnych. Celem wyjaśnienia tej kwestii i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego - lekarza specjalisty z zakresu neurologii.

Biegły lekarz, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i zbadaniu ubezpieczonego, w opinii z dnia 24 lutego 2017r. rozpoznał u wnioskodawcy przebytą operację dyskopatii L5-L6 w 2012r., chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa z zespołem bólowym w wywiadzie i uznał M. R. za osobę zdolną do pracy.

W uzasadnieniu opinii biegły podniósł, że w badaniu neurologicznym nie stwierdził istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu. Przeprowadzony zabieg operacyjny przyniósł poprawę stanu zdrowia, prowadzone leczenie zachowawcze było wystarczające. Biegły wskazał ponadto, że ewentualne zaostrzenia mogą być leczone w ramach krótkotrwałej niezdolności do pracy. Powód wymaga obecnie jedynie kontrolnych badań obrazowych i lekarskich.

Wobec zastrzeżeń złożonych przez skarżącego do powyższej opinii, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej lekarza biegłego sądowego.

Biegły lekarz neurolog w opinii z dnia 28.04.2017r., po ponownej analizie dokumentacji i zapoznaniu się ze stanowiskiem skarżącego podtrzymał swoje stanowisko w całości uznając powoda za zdolnego do pracy. Biegły podkreślił, że wynik badania rtg potwierdza obecność choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa i przebytej operacji – stabilizacji na poziomie L5-L6. Jednakże o niezdolności do pracy przesądza badanie kliniczne, w którym nie stwierdza istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu i jego niewydolności. Choroba kręgosłupa w obecnym stanie zaawansowania nie ogranicza zdolności do zarobkowania trwale. Ponadto biegła szczegółowo odniosła się do zarzutów skarżącego.

(dowód: opinie lekarza biegłego k. 16 i 32)

Strony nie kwestionowały opinii uzupełniającej biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015.1242 ze zm.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Zgodnie z dyspozycją art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy, ustaleń w tym zakresie dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 ze zm.), z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r.

Zgodnie z przepisem art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest zaś osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Tak więc jednym z warunków przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest taki stan zdrowia, który uzasadnia ocenę, że niezdolność ta występuje i to w rozumieniu przepisu art. 12 cytowanej ustawy.

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało ustalenie, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zważywszy, iż do rozstrzygnięcia tej kwestii potrzebna jest wiedza specjalna, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu neurologii a w związku z zastrzeżeniami skarżącego złożonymi do tej opinii, dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. W obu opiniach lekarz biegły jednoznacznie i kategorycznie stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Sąd dał w pełni wiarę zawartym w opiniach wnioskowi, są bowiem jasne, logiczne, przekonywujące i wzajemnie ze sobą korespondują. Wydając opinie biegły miał na uwadze wiek wnioskodawcy, wyniki jego badań przeprowadzonych w minionym okresie, dokumentację dotyczącą dotychczasowego leczenia oraz stan zdrowia skarżącego stwierdzony na podstawie badań dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii jak również kwalifikacje i charakter pracy wykonywanej przez badanego. W ocenie Sądu opinie biegłego nie nasuwają wątpliwości co do swojej wiarygodności. Biegły wyjaśnił przyczyny, z uwagi na które uznał badanego za zdolnego do pracy. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wniosków zawartych w powyższych opiniach. Uwzględniają one również w pełni tezę dowodową zawartą w postanowieniu Sądu z dnia 14.12.2016r. i z 04.04.2017r. o dopuszczeniu dowodu i znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym przez Sąd materiale dowodowym.

Podkreślenia także wymaga, że ostatecznie skarżący nie kwestionował opinii lekarza biegłego. Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do powołania kolejnego zespołu biegłych i dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, uznając że stan zdrowia wnioskodawcy został dostatecznie wyjaśniony.

W świetle powyższego, Sąd w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO B. Kurowska